Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

STEPHEN KING

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Toma

ARMADA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1

Aproape toți credeau că erau tată și fiu.

Au traversat țara în zigzag, rătăcind nu prea hotărâți spre sud-vest, într-un Citroën vechi, evitând, când puteau, autostrăzile. S-au oprit în trei locuri înainte de a ajunge la destinație: întâi la Rhode Island, unde bărbatul înalt și brunet a lucrat într-o fabrică de textile; apoi în Youngstown, Ohio, unde a muncit trei luni pe o rampă de asamblare a tractoarelor; și, în cele din urmă, într-un orășel californian lângă granița cu Mexicul, unde a lucrat la o stație de benzină și a reparat mașini străine, bucurându-se de un succes care pentru el însuși a fost surprinzător și satisfăcător.

Oriunde s-ar fi oprit, cumpăra un ziar din Portland, Maine, intitulat *Press-Herald*, în care căuta articole referitoare la un orășel din sudul statului Maine, numit Jerusalem's Lot, și la zonele învecinate. Din când în când erau și asemenea articole.

În timpul petrecut în camerele de hotel înainte de a ajunge la Central Falls, Rhode Island, creionase schița unui posibil roman, pe care o expediase agentului său literar. Se bucurase de oarecare succes, ca romancier, în urmă cu un milion de ani, într-o vreme când întunericul încă nu-i acoperise viața. Agentul a dus schița la ultimul său editor, care și-a exprimat un interes politicos, însă nu și dorința de a-i oferi o sumă în avans pentru cartea care ar fi urmat să fie scrisă. „Te rog" și „mulțumesc" încă nu costă nimic, i-a spus

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

băiatului în timp ce rupea în bucăți scrisoarea agentului. A spus-o fără prea multă amărăciune și s-a apucat, totuși, să scrie romanul.

Băiatul nu vorbea prea mult. Chipul său era permanent încordat, iar ochii îi erau întunecați, de parcă ar fi scrutat mereu un orizont interior sumbru. În bufetele și la stațiile de benzină unde opreau, era politicos și nimic mai mult. Părea că nu dorește să-l scape din ochi pe bărbatul cel înalt și devenea agitat chiar și atunci când acesta se ducea doar până la toaletă. Refuza cu încăpățânare să vorbească despre orașul cu numele Jerusalem's Lot, deși, din când în când, bărbatul încerca să aducă subiectul în conversație. Și nici nu voia să se uite la ziarele din Portland pe care, uneori, bărbatul le lăsa intenționat în jur.

Când cartea a fost terminată, locuiau într-o căsuță pe plajă, departe de autostradă, și obișnuiau să înoate deseori în Pacific. Apele lui erau mai calde decât ale Atlanticului; și mai prietenoase. Nu stârneau amintiri. Băiatul a început să se bronzeze.

Deși aveau bani suficienți să-și poată permite trei mese zdravene pe zi și un acoperiș solid deasupra capului, bărbatul începuse deja să se simtă deprimat și să aibă îndoieli dacă viața pe care o duceau era o viață bună. Îi dădea lecții băiatului; și băiatul părea să nu simtă lipsa unui sistem educațional organizat (căci era inteligent și studios, așa cum fusese și bărbatul la vremea lui). Însă nu credea că refuzul de a discuta problemele legate de Salem's Lot îi făceau vreun bine băiatului. Uneori, noaptea, țipa în somn și arunca păturile pe jos.

Sosi o scrisoare de la New York. Agentul bărbatului cel înalt spunea că Editura Random House îi oferea douăsprezece mii de dolari în avans și că era aproape sigură lansarea festivă a cărții. Era în regulă?

Era.

Bărbatul își abandonă slujba de la stația de benzină și, împreună cu băiatul, trecu granița.

2

Los Zapatos, denumire care înseamnă „pantofii" (nume ce îi făcea, fără niciun motiv, plăcere bărbatului), era un sătuc așezat nu departe de ocean. Nu prea erau turiști pe acolo. Drumul de acces nu era bun. Satul nu avea ieșire la ocean (trebuia să mergi opt kilometri spre vest ca să ajungi la el) și nici nu existau locuri istorice de interes. De asemenea, cârciuma era infestată cu gândaci negri și singura curvă din zonă era o mama-mare de cincizeci de ani.

Afară acum din Statele Unite, o liniște aproape nepământeană se pogorâse asupra vieților lor. Pe cer zburau puține avioane, nu existau șosele cu taxă de intrare și nimeni nu avea mașini electrice de tuns iarba (și nici nu-și dorea să aibă vreuna) pe o rază de o sută cincizeci de kilometri. Aveau un aparat de radio, dar acesta emitea numai zgomote lipsite de sens; programele de știri erau toate în limba spaniolă, pe care băiatul începuse s-o înțeleagă, dar care era – și va fi întotdeauna – de nedeslușit pentru bărbat. Toată muzica difuzată părea a fi numai operă. Uneori, noaptea, reușeau să prindă un post de muzică pop din Monterey, întrerupt de accentele turbate ale lui Wolfman Jack, însă transmisia nu era deloc una dintre cele mai bune. Singurul motor pe care îl auzeau în jur era cel al tractorului străvechi, cu înfățișare ciudată, al unui țăran din sat. Când bătea vântul, puteau auzi zgomotul lui stins, ca un sughiț neregulat, ca un spirit neliniștit. Își scoteau apa din fântână cu găleata.

O dată sau de două ori pe lună (și nu întotdeauna împreună) luau parte la slujba ținută în bisericuța din localitate. Niciunul nu înțelegea ceremonia, dar se duceau totuși. Câteodată bărbatul moțăia în căldura sufocantă, legănat de ritmurile egale și cunoscute și de vocile care psalmodiau. Într-o duminică, băiatul ieși pe prispa șubredă din spatele casei, unde bărbatul lucra la un nou roman, și îi spuse șovăitor că a vorbit cu preotul despre posibilitatea de a intra în sânul bisericii. Bărbatul îl aprobă și apoi îl întrebă dacă știe suficient de bine limba spaniolă pentru a urma

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

cursurile. Băiatul răspunse că nu crede că acesta ar putea fi un impediment.

O dată pe săptămână, bărbatul făcea un drum de șaizeci și unu de kilometri ca să cumpere ziarul din Portland, Maine, care întotdeauna era vechi de cel puțin o săptămână și uneori era îngălbenit de urină de câine. La două săptămâni după ce băiatul îl anunțase despre intențiile sale, a descoperit un articol referitor la Salem's Lot și la un oraș din Vermont, numit Momson. În articol se menționa și numele bărbatului cel înalt.

Lăsă ziarul la vedere, fără să nutrească vreo speranță că băiatul l-ar fi citit. Articolul îl tulbura din mai multe motive. Nu se terminase încă în Salem's Lot. Așa se părea.

A doua zi, băiatul se apropie de el cu ziarul în mână, împăturit în așa fel, încât să poată fi observat titlul:

Oraș fantomă în Maine?

– Mi-e frică, spuse.

– Și mie îmi este, răspunse bărbatul cel înalt.

3

ORAȘ-FANTOMĂ ÎN MAINE?
de John Lewis
Reporter la *Press-Herald*

JERUSALEM'S LOT – Jerusalem's Lot este un orășel situat la est de Cumberland și la treizeci și doi de kilometri nord de Portland. Nu este primul oraș din istoria Americii care să sece, pur și simplu, și apoi să dispară, și probabil că nici nu va fi ultimul, însă cazul lui este unul dintre cele mai ciudate întâlnite până acum. Orașele-fantomă sunt obișnuite în sud-vestul american, unde comunitățile se dezvoltau aproape peste noapte în jurul zăcămintelor bogate de aur și de argint și apoi dispăreau la fel de iute, când filonul de minereu se epuiza, lăsând în urma lor

magazine și hoteluri și baruri pustii, care putrezeau în gol în liniștea nesfârșită a deșertului.

În New England, singurul caz asemănător cu abandonarea misterioasă a orașului Jerusalem's Lot, sau Salem's Lot, după cum îl numesc deseori localnicii, pare să fi fost cel al unui orășel din Vermont, Momson. În vara anului 1923, Momson a secat și a dispărut, iar toți cei trei sute doisprezece locuitori au dispărut odată cu el. Mai există casele și câteva clădiri din centrul comercial al orașului, însă nu au mai fost locuite din vara aceea, de acum cincizeci și doi de ani. Din unele case a fost scos mobilierul, dar majoritatea sunt încă mobilate, de parcă, în mijlocul activităților cotidiene, a bătut un vânt mare și a suflat toți oamenii de acolo. Într-una din case fusese pusă masa pentru cină, având chiar în centrul ei o vază cu flori de multă vreme uscate. În alta, în dormitorul de la etaj, paturile erau făcute, de parcă oamenii de acolo tocmai s-ar fi pregătit de culcare. În magazinul local un cupon de stofă mucegăită a fost descoperit pe tejghea, iar prețul de un dolar și douăzeci și doi de cenți fusese înregistrat la casă. În casa de bani, cercetătorii au găsit cincizeci de dolari, neatinși.

Celor din regiune le place să distreze turiștii făcând aluzii la faptul că orașul este bântuit de stafii – și că acesta, zic ei, este motivul pentru care a rămas nelocuit. Un motiv mai plauzibil este acela că Momson este situat într-un colț uitat al statului, departe de orice drum principal. Nimic din acest oraș nu îl deosebește de o sută de alte orașe – desigur, cu excepția dispariției subite a locuitorilor săi.

Cam același lucru poate fi spus și despre Jerusalem's Lot.

La recensământul din 1970, Salem's Lot avea o mie nouă sute treisprezece locuitori, o creștere de șaizeci și șapte de suflete în cei zece ani trecuți de la recensământul anterior. Este o așezare întinsă, confortabilă, numită pe scurt Lot de foștii săi locuitori, unde aproape niciodată nu s-a întâmplat ceva ieșit din comun. Singurul lucru despre care discutau bătrânii adunați periodic în parc și în jurul focului din piața agricolă

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Crossen era Focul din '51, când un chibrit aruncat la întâmplare a declanșat cel mai mare incendiu din istoria statului.

Dacă cineva voia să-și petreacă liniștit anii de pensie într-un orășel de țară, unde nimeni nu se amesteca în treburile altuia și unde cel mai important eveniment era tombola cu prăjituri, organizată de Asociația Doamnelor, atunci, Lot ar fi fost cea mai bună alegere. Din punct de vedere demografic, recensământul din 1970 a indicat o structură cunoscută atât sociologilor, cât și oricărui vechi locuitor al oricărui orășel din statul Maine: mulți bătrâni, destui săraci și mulți tineri care părăseau orașul cu diploma în buzunar și nu se mai întorceau niciodată.

Dar, în urmă cu mai bine de un an, ceva neobișnuit s-a petrecut în Jerusalem's Lot. Oamenii au început să dispară.

Bineînțeles că cea mai mare parte din aceștia nu au dispărut în adevăratul sens al cuvântului. Fostul șerif al orașului, Parkins Gillespie, locuiește în Kittery, împreună cu sora lui. Charles James, proprietarul stației de benzină de peste drum de farmacie, conduce acum un atelier de reparații în Cumberland. Pauline Dickens s-a mutat în Los Angeles și Rhoda Curless lucrează la Misiunea „Sfântului Matei" din Portland. Lista „nedisparițiilor" ar mai putea continua.

Ce este extrem de ciudat în legătură cu acești oameni descoperiți este reticența – sau incapacitatea – lor unanimă de a vorbi despre Jerusalem's Lot și despre ce s-a întâmplat acolo, dacă, într-adevăr, s-a întâmplat ceva. Parkins Gillespie s-a uitat indiferent la mine, și-a aprins o țigară și a zis: „Pur și simplu am hotărât să plec." Charles James pretinde că a fost obligat să plece deoarece afacerea lui s-a stins odată cu orașul. Pauline Dickens, care a fost ani la rând chelneriță la Excellent Café, nu a răspuns scrisorii pe care i-am trimis-o. Iar domnișoara Curless refuză să rostească vreun cuvânt despre Salem's Lot.

O parte din dispariții pot fi explicate prin supoziții și puțină muncă de cercetare. Lawrence Crockett, agentul imobiliar din localitate, care a dispărut împreună cu soția și fiica lui, a lăsat în urmă un număr de afaceri și tranzacții îndoielnice cu terenuri, inclusiv o operațiune hazardată, referitoare la o bucată de teren din Portland, pe care se construiesc acum Portland Mall și centrul comercial. Soții Royce McDougall, aflați de asemenea printre cei dispăruți, își pierduseră băiețelul la începutul acelui an, așa că nu mai era nimic care să-i rețină în oraș. Ar putea fi oriunde. Și alții pot fi incluși în această categorie. Teoria șefului Poliției statale, Peter McFee, sună astfel: „Am luat urma multor oameni din Jerusalem's Lot – însă acesta nu este singurul oraș din Maine de unde au dispărut locuitorii. De exemplu, Royce McDougall a plecat după ce a împrumutat bani de la o bancă și două companii financiare... după părerea mea, era o pasăre de noapte, care s-a hotărât să iasă un timp la iveală. Într-una din zile, anul acesta sau la anul, va folosi una din cărțile de credit pe care le are în portofel și cei de la departamentul de repunere în posesie vor ateriza peste el cu ambele picioare odată. În America, persoanele dispărute sunt la fel de banale ca plăcinta cu cireșe. Trăim într-o societate motorizată. Oamenii își pun totul la bătaie și se mută o dată la doi-trei ani. Câteodată uită să lase adresa unde s-au mutat. Mai ales pungașii."

Și totuși, în ciuda cuvintelor pragmatice ale căpitanului McFee, există încă în Jerusalem's Lot întrebări la care nu s-a răspuns. Au dispărut și Henry Petrie, împreună cu soția și fiul său, iar domnul Petrie, director al Companiei de Asigurări Prudential, nu este ceea ce am numi un pungaș. Antreprenorul de pompe funebre, bibliotecarul și cosmeticianul din oraș se află și ei în dosarul celor cu adresa necunoscută. Și lista este tulburător de lungă.

În orașele învecinate a început deja campania de zvonuri, care constituie întotdeauna preludiul legendei. Se spune că Salem's Lot este bântuit de stafii. Se mai spune că uneori se pot vedea lumini colorate care se rotesc în jurul liniilor de înaltă tensiune, care intersectează orașul și, dacă ai emite ipoteza că locuitorii din Lot au fost răpiți de un OZN, nimeni nu ar râde. S-a mai vorbit și despre o „întrunire întunecată" a unor tineri care practicau magia neagră și, poate, au atras mânia lui

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Dumnezeu însuși asupra orașului care poartă numele celui mai sfânt oraș din Țara Sfântă. Alții, cu înclinații mai puțin supranaturale, au amintit de tinerii „dispăruți" în regiunea Houston, Texas, cu trei ani în urmă, și care au fost apoi descoperiți în niște gropi comune, înspăimântătoare.

Dacă vizitați Salem's Lot, vă puteți da seama că aceste speculații sunt mult exagerate. Niciun magazin nu mai este deschis. Ultimele care și-au închis porțile în ianuarie au fost farmacia și dugheana de mărunțișuri a lui Spencer. Magazinul agricol al lui Crossen, fierăria, magazinul de mobilă al lui Barlow și Straker, Excellent Café și chiar clădirea care adăpostea birourile municipalității au ușile acoperite cu scânduri. Noua școală gimnazială este goală și la fel este și liceul, construit în 1967 și în care învățau copii din trei orașe. Mobilierul și cărțile au fost mutate în alte incinte din Cumberland, în urma unui referendum care a avut loc în celelalte orașe din zonă, însă se pare că niciun copil din Salem's Lot nu va veni la cursuri când va începe noul an școlar. Nu mai există niciun copil, ci doar magazine părăsite, case abandonate, peluze cu iarbă neîngrijită, străzi și alei pustii.

Poliția statului ar dori să localizeze sau măcar să primească vești și de la alți locuitori ai orașului: John Groggins, pastor al bisericii metodiste din Jerusalem's Lot, părintele Donald Callahan, preot în parohia bisericii Sfântul Andrei, Mabel Werts, văduvă, care deținea funcții importante în cadrul bisericii și în comunitate, soții Lester și Harriet Durham, care lucrau împreună la Fabrica de Țesături Gates, Eva Miller, proprietara pensiunii din oraș...

4

La două luni după apariția acestui articol, băiatul a fost primit în sânul bisericii. S-a spovedit pentru prima oară și a mărturisit totul.

5

Preotul satului era un bătrân cu părul alb și cu chipul brăzdat de riduri. Pe obrazul bronzat, ochii îi străluceau surprinzător de lacomi și plini de viață. Erau ochi albaștri, irlandezi. Când bărbatul cel înalt sosi acasă la el, preotul stătea pe prispă și bea ceai. Un alt bărbat, îmbrăcat în costum, cu aspect de orășean, se afla alături, în picioare. Părul acestuia era pieptănat cu cărare pe mijloc și pomădat, într-o manieră care amintea de fotografiile-portret din 1890.

Acesta din urmă rosti cu o voce înțepată:

– Sunt Jesús de la rey Muñoz. Părintele Gracon m-a rugat să traduc, căci dânsul nu știe engleza. Părintele Gracon a făcut un mare serviciu familiei mele, despre care nu am libertatea să vorbesc. De asemenea, buzele mele sunt mute și în privința problemei pe care dorește să o discute acum. Sunteți de acord?

– Da.

Strânse mâna lui Muñoz și apoi pe cea a lui Gracon. Gracon răspunse în spaniolă și surâse. Nu mai avea decât cinci dinți în gură, însă surâsul îi era luminos și vesel.

– Întreabă: Vreți o ceașcă cu ceai? Este ceai verde. Foarte răcoritor.

– Minunat! Mulțumesc.

După schimbul de amabilități, preotul spuse:

– Băiatul nu este fiul dumneavoastră.

– Nu.

– Spovedania lui a fost foarte ciudată. De fapt, de când sunt preot, nu am auzit niciodată o spovedanie mai ciudată.

– Nu mă mir.

– A plâns, spuse părintele Gracon, sorbindu-și ceaiul. Un plâns profund și cutremurător, venit din străfundurile sufletului. Trebuie să vă pun întrebarea pe care această spovedanie a stârnit-o în inima mea?

– Nu, răspunse bărbatul cel înalt, pe un ton neutru. Nu trebuie. Spune adevărul.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Gracon dădea din cap încă înainte de a fi tradus Muñoz, iar trăsăturile chipului său căpătaseră o expresie gravă. Se aplecă ușor, cu mâinile prinse între genunchi, și vorbi mult timp. Muñoz îl asculta foarte atent, nelăsând nicio emoție să i se oglindească pe față. Când preotul isprăvi, Muñoz spuse:

– Zice că în lumea asta există multe lucruri stranii. Cu patruzeci de ani în urmă, un țăran din El Graniones i-a adus o șopârlă care țipa ca o femeie. A văzut un bărbat cu stigmate, semnele pasiunii Domnului nostru, și acestui om îi curgea sânge din mâini și picioare în Vinerea Patimilor. Spune că acesta este un lucru îngrozitor, un lucru al întunericului. Este important pentru dumneata și pentru băiat. Mai ales pentru băiat. Îl roade pe dinăuntru. Spune...

Gracon mai rosti câteva cuvinte.

– Te întreabă dacă înțelegi ce ai făcut în acest Nou Jerusalem.

– Jerusalem's Lot, îl corectă bărbatul cel înalt. Da, înțeleg.

Gracon vorbi din nou.

– Te întreabă ce ai de gând să faci.

Bărbatul cel înalt clătină foarte încet din cap.

– Nu știu.

Gracon vorbi iarăși:

– Spune că se va ruga pentru voi.

6

O săptămână mai târziu se trezi din coșmar scăldat în sudoare și îl strigă pe băiat.

– Mă întorc, spuse.

Băiatul păli.

– Poți să vii cu mine? îl întrebă bărbatul.

– Mă iubești?

– Da. Doamne Dumnezeule, da!

Băiatul izbucni în plâns și bărbatul îl cuprinse strâns în brațe.

7

Și totuși, nu mai putea să adoarmă. Chipuri cunoscute, și totuși necunoscute, stăteau la pândă în umbră, învolburându-se spre el ca niște siluete acoperite de zăpadă; și când vântul suflă, izbind creanga unui copac de acoperiș, sări din pat.

Jerusalem's Lot.

Închise ochii, îi acoperi cu un braț și toate amintirile îi reveniră clare în minte. Aproape că putea să vadă prespapierul din sticlă, un glob în interiorul căruia se stârnește un viscol minuscul, dacă îl scuturi.

Salem's Lot...